

Arrest

nr. 232 136 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Valerie MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 januari 2020 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 5 december 2019 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal (Zaventem) met de vlucht uit Istanbul. Hij dient dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op basis van de gegevens van de vervoerder blijkt dat verzoeker tijdens zijn boarding gebruik maakte van een visum type C voor toeristische doeleinden, afgegeven door de Spaanse ambassade te Bagdad op 25 september 2019. Een vingerafdrukkenonderzoek toont een VIS-hit met Spanje aan.

Verzoeker wordt gehoord op 20 december 2019.

Op 2 januari 2020 wordt een overnameverzoek gericht aan de Spaanse overheden op grond van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

De Spaanse overheden stemden op 9 januari 2020 in met de overname van verzoeker op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-verordening.

Op 21 januari 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater), die daarna wordt ingetrokken.

Op 21 januari 2020 neemt de verwerende partij een nieuwe bijlage 25quater, waarvan de tenuitvoerlegging door de Raad wordt geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 24 januari 2020.

Op 27 januari 2020 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding aan de grens (bijlage 25quater). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Wordt aan de heer / mevrouw1, die verklaart te heten

Naam: x

Voornaam: x

Geboortedatum: X

*Geboorteplaats: **Bagdad***

*nationaliteit: **Irak***

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Spanje** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 II van Verordening (EG) nr 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013.*

Overwegende dat de betrokkene, Al Nuaimi Saeed Amer Saeed, van Iraakse nationaliteit, op 05.12.2019 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 2 en art.3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden;

Overwegende dat betrokkene op 05.12.2019 niet in het bezit was van een geldig paspoort en of geldig reisdocument;

Overwegende dat op basis van de gegevens van de vervoerder betrokkene tijdens de boarding gebruik maakte van het C visum 017147053 verstrekt door Spanje op 25.09.2019, maar dit visum samen met zijn paspoort nr A15061515 niet voorlegde aan de met grenscontrole belaste overheden; Overwegende dat na controle van zijn vingerafdrukken er een Vis-Hit met Spanje is;

Overwegende dat betrokkene op 05.12.2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Spanje op 02.01.2020. En waarbij de Spaanse autoriteiten op 09.01.2020 met instemming hebben geantwoord.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We willen andermaal opmerken dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Verder willen we wijzen op het recent geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa de Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2018 Update", laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>). Dit rapport schrijft onder andere over de

opvangprocedure in Spanje. Gedurende de eerste 6 maanden van hun verblijf in Spanje, worden verzoekers in opvangcentra of appartementen ondergebracht (AIDA 2018, p. 61) Bij de toewijzing van een opvangplaats wordt er rekening gehouden met de situatie van elke verzoeker, waardoor alleenstaande vrouwen normaal samen in een appartement worden geplaatst. Op basis van het AIDA rapport kunnen we ervan uitgaan dat de betrokkene bij haar volgend verblijf in Spanje niet een gelijkaardige situatie zal te beurt vallen zoals de situatie van tijdens haar vorig verblijf. Indien wordt aangehaald dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Inzake de situatie in Spanje wensen wij te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa de Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2018 Update", laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>). Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang (1) Naam en hoedanigheid van de overheid. (2) De onnodige vermelding doorhalen. (3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden. van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wat betreft de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen willen we andermaal verwijzen naar het AIDA rapport. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application")

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden

die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje kende in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra (“Centros de Acogida Temporal de Extranjeros”, CATE) en de centra voor noodopvang (“Centros de Acogida de Emergencia y Derivación”, CAED). Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport verwijst naar de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangstructuren (“For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country”, pagina 34, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spaincourt-orders-access-reception-dublin-returnees>).

Een procedure tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van verzoekers is in voege en de bevoegde instanties doen middels een geval per geval beoordeling het nodige opdat een verzoeker in accommodatie, die het best beantwoordt aan zijn noden en profiel, terecht komt (“In the Spanish reception system, efforts are made to place asylum seekers in the reception place which best fits their profile and needs (1) Naam en hoedanigheid van de overheid. (2) De onnodige vermelding doorhalen. (3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden. depending on their age, sex, household, nationality, existence of family networks, maintenance, etc.(...) As asylum seekers' placement is made on case by case basis, it could be stated that there is an ongoing monitoring mechanism which takes into consideration the response to reception needs of each person concerning the mentioned profiles”, pagina 64). De medewerkers van de opvangfaciliteiten, die in grote mate worden beheerd door gespecialiseerde organisaties, zijn gekwalificeerd (“In general, particular conditions or facilities within the reception centre depend on the authority managing the reception places. As the majority of centres are managed by specialised NGOs, generally the staff that works with asylum seekers during their reception is trained and specialized”, pagina 61).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances”, pagina 64). We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We wensen te benadrukken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de in het kader van Verordening 604/2013 ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de specifieke en concrete omstandigheden van de zaak, te weten de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie (EHRM, A.M.E tegen Nederland, 13.01.2015, nr. 51428/10, §28). Hieromtrent wensen we er op te wijzen dat een recente bron, het bovenvermelde AIDA-rapport, uitdrukkelijk stelt dat de bevoegde instanties prioriteit verlenen aan de registratie van aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen personen, dat een procedure tot de detectie van kwetsbaarheid en speciale noden in voege is, de bevoegde instanties middels een geval per geval behandeling daarnaar handelen en dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg.

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Spanje niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens^{1,2} en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde **Spaanse** autoriteiten “

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 69 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening en van artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Geen opvang :

Recent heeft het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielaanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard indien de persoon die geniet van internationale bescherming in Griekenland bij zijn terugkeer een reëel risico zal lijden op een schending van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest (arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17). In het bijzonder ligt er een schending voor van voormelde artikelen indien de betrokken persoon dreigt terecht te komen in de situatie van extreme behoeftigheid :

90 *Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

Voormelde redenering geldt mutatis mutandis voor asielzoekers, die nog geen status hebben gekregen in een andere Europese lidstaat, maar naar deze lidstaat moeten terugkeren uit hoofde van de Dublin-Verordening.

In casu blijkt dat Dublin terugkeerders bij hun terugkeer naar Spanje geen toegang krijgen tot opvang, waardoor zij moeten overleven op straat. Bij hun aankomst in Spanje is er niemand om de Dublin terugkeerders op te vangen. De lokale afdeling van het Rode Kruis leidt ze door naar opvanginstanties, waarnaar de asielzoeker zich zelf moet begeven, hoewel zij vaak meerdere uren te voet verwijderd liggen. Voormelde opvanginstanties zitten echter vol waardoor zij geen onderdak meer vinden en moeten overleven op straat. Er wordt hen een dekentje verstrekt om niet te onderkoelen.

In het arrest nr. 230174 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een asielzoeker, die door België was overgedragen naar Spanje. Bij zijn aankomst in Spanje kreeg hij geen toegang tot opvang, maar diende hij op straat te leven, waardoor hij noodgedwongen was teruggekeerd naar België. Na zijn terugkeer naar België, was zijn verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing tot overdracht naar Spanje nog hangende. De Raad vernietigde deze beslissing met de volgende motieven:

“Le Conseil observe que la partie requérant a joint à son recours une note complémentaire datée du 4 mai 2019 indiquant que : “le requérant a été détenu dans le centre fermé Caricole d’où il a été transféré vers Espagne. A son arrivée en Espagne, il s’est présenté devant les autorités compétentes en matière d’asile. Celles-ci ont accepté sa demande d’asile. Par contre elles l’ont informé qu’il n’avait

plus le droit d'être accueilli dans un centre d'hébergement. Ce refus était basé sur le fait qu'il avait quitté volontairement (pour venir en Belgique) et que dès lors il ne pouvait plus bénéficier d'une place d'accueil. Le requérant devrait vivre dans la rue (il joint une photo de lui dans la rue) bien qu'il a besoin d'un suivi psychologique (il joint l'attestation d'une psychologue du centre de transit Caricole) Vu qu'il ne pouvait pas vivre ainsi et qu'il n'avait pas accès à un avocat, il a dû retourner en Belgique.4.3.5. En l'espèce le Conseil observe que les dires du requérant, lequel a été expulsé vers l'Espagne après avoir quitté volontairement ce pays alors qu'il y avait introduit sa demande de protection internationale, relatifs au fait qu'il n'aurait pas bénéficié d'un logement en tant que demandeur de protection internationale en rentrant en Espagne et ce en vertu du Règlement Dublin, ne peuvent être catégoriquement refusés. Partant, en absence de toute certitude quant au fait que l'instruction susvisée ait été publiée et correctement appliquée, il ne peut raisonnablement être établi qu'il n'existe pas de risque de violation de l'article 3 de la CEDH relativement au requérant, s'illustrant par le refus des autorités espagnoles de respecter son obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs de protection internationale démunis, qui fait à ce jour partie du droit positif et pèse sur les autorités espagnoles en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transpose le droit communautaire, à savoir la La partie requérante démontre, dans son cas particulier, qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il existe dans son chef un risque réel de subir un traitement inhumain ou dégradant, ce dernier pouvant, en l'état actuel du dossier administratif et du dossier de la procédure, se trouver « indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême suite à un transfert en Espagne. Il résulte de l'ensemble de ce qui précède que le moyen unique en sa deuxième branche est tenu pour fondé. » (Vrije vertaling : "De Raad stelt vast dat de verzoeker aan zijn beroep een aanvullende nota van 4 mei 2019 voegt, waarin wordt vermeld: 'De verzoeker werd vastgehouden in het gesloten centrum Caricole van waaruit hij werd overgedragen naar Spanje. Bij zijn aankomst in Spanje, heeft hij zich aangeboden bij de bevoegde asielinstanties. Deze laatste hebben zijn asielaanvraag aanvaard. Maar ze hebben hem meegedeelde dat hij geen recht op opvang in een centrum meer had. Deze weigering was gebaseerd op het gegeven dat hij vrijwillig was vertrokken (om te komen naar België) en dat hij bijgevolg niet langer recht had op een opvangplaats. De verzoeker moet bijgevolg overleven op straat (hij voegt een foto van hemzelf op straat) hoewel hij nood had aan psychologische bijstand (hij voegt een psychologisch attest van Caricole in bijlage). Gezien hij zo niet kon leven en hij geen toegang had tot een advocaat, is hij teruggekeerd naar België....4.3.5. In het onderhavige geval stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker die onder dwang werd overgedragen naar Spanje nadat hij dit land vrijwillig had verlaten na er een asielaanvraag te hebben ingediend, dat hij bij zijn terugkeer geen toegang had tot opvang uit hoofde van de Dublin Verordening, niet redelijk kunnen worden weerlegd. Gezien er geen zekerheid is dat de voormelde instructie werd gepubliceerd en correct wordt toegepast, kan er niet redelijk worden vastgesteld dat een geen risico zou bestaan op een schending van art. 3 EVRM, die erin bestaat dat de Spaanse overheid weigert om opvang en aan de noden van een asielzoeker aangepaste opvangomstandigheden te verstrekken, hoewel ze daartoe verplicht is uit hoofde van het communautaire recht, dat werd omgezet in haar eigen nationale recht. De verzoekende partij bewijst in zijn dossier dat hij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, met name dat hij, rekening houdende met de huidige stand van het dossier en de procedure, het risico loopt om onafhankelijk van zijn wil en persoonlijke keuzes, terecht te komen in een situatie van extreme armoede bij zijn overdracht naar Spanje. Het tweede middel is gegrond.")

Dat Dublin terugkeerders na hun overdracht geen toegang meer hebben tot opvang en dienvolgens op straat leven, wordt eveneens bevestigd door het AIDA-rapport:

"The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Labour, Migration and Social Security, responsible for reception. Nevertheless, civil society organisations have witnessed particular difficulties with regard to victims of trafficking returning to Spain under the Dublin system, mainly from France. These are due to different factors, i.e. the fact that victims of trafficking are not effectively identified as such, the lack of an effective mechanism to register and identify trafficked persons before return, as well as to identify victims among Dublin returnees once they arrive in Spain. The lack of coordination among the Spanish competent authorities (Dublin Unit, OAR, Ministry of Labour in charge of reception) is another factor. In 2018, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions). In January 2019, the Superior Court (Tribunal Superior de Justicia, TSJ) of Madrid condemned the Spanish Government for denying reception to asylum seekers returned to Spain within the Dublin procedure. For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country. The instruction has not been made public yet. [...]Moreover, media reports have referred to at least 20 persons returned under the Dublin Regulation

who were excluded from the reception system and were rendered homeless, on the basis that they had renounced their entitlement to accommodation upon leaving Spain. Also during October 2018, media reported that six families of asylum seekers were excluded from the asylum system after being returned from Germany to Spain in the framework of the Dublin Regulation. The families ended up accommodated in emergency shelters of the Municipality of Madrid, generally aimed at the reception of homeless persons.” (AIDA, “Country Report Spain 2018”, p 34, 56: Vrije vertaling : De Dublin-eenheid verstrekt geen garanties aan andere lidstaten omtrent inkomende transfers, hoewel OAR coördineert met het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid dat verantwoordelijk is voor de opvang op het ogenblik waarop de asielzoeker aankomt. Verschillende burgerorganisaties hebben verschillende problemen vastgesteld met betrekking tot Dublin-terugkeerders voornamelijk slachtoffers van mensensmokkel die werden overgedragen door Frankrijk. Dit is te wijten aan verschillende factoren zoals het feit dat zij niet worden geïdentificeerd als slachtoffers noch voor hun aankomst noch erna. Het gebrek aan coördinatie tussen de verschillende Spaanse diensten is ene andere factor. In 2018 waren er rapporten van Dublin terugkeerders die geen toegang hadden tot opvang. In januari 2019 heeft het Hoge Gerechtshof de Spaanse overheid veroordeeld omdat zij weigerde opvang te verlenen aan Dublin terugkeerders. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk een richtlijn uitgevaardigd dat Dublin terugkeerders niet mogen worden uitgesloten van staatsopvang indien zij Spanje vrijwillig hebben verlaten. Maar deze werd nog niet gepubliceerd. Daarenboven werd bericht in de media dat minstens 20 Dublin terugkeerders werden uitgesloten van de opvang omdat zij hiervan afstand zouden hebben gedaan door het land eerder te verlaten. In oktober 2018 werd gemeld dat 6 families van asielzoekers werden uitgesloten nadat zij waren overgedragen door Duitsland aan Spanje. De families werden opgevangen in een noodopvang in Madrid, bestemd voor daklozen.”)

Bovendien bevestigt UNHCR dat het opvangnetwerk van Spanje onvoldoende is om opvang te bieden voor alle asielzoekers:

Met name bevestigt UNHCR dat Spanje momenteel te lijden heeft onder een enorme influx van asielzoekers:

« Spain registered 55'668 asylum applications in 2018 representing a 75% increase in asylum applications compared to the number of applications in 2017. More than 20'000 applications were submitted by Venezuelan nationals. In 2018 the Government was only able to issue 12,000 decisions on pending cases, which led to the year closing with an overall backlog of approximately 78,000 applications. Just in the first semester of 2019 55,616 applications were registered, the same number as in all of 2018, the main nationalities of these arrivals continuing to be Venezuela, Colombia and Central American countries. » (vrij vertaald: Spanje registreerde 55668 asielaanvragen in 2018, hetgeen 75% meer is in vergelijking tot 2017. Meer dan 20000 aanvragers waren Venezolanen. In 2018 heeft de Spaanse overheid slechts 12.000 aanvragen kunnen afhandelen, waardoor er op het einde van het jaar 78.000 achterstallige aanvragen waren. Alleen al in het eerste semester van 2019 werden er 55.616 aanvragen geregistreerd, hetgeen overeenkomt met het totale aantal aanvragen in 2018, waarvan het merendeel van de asielzoekers uit Venezuela, Colombia en de Centraal Amerikaanse landen afkomstig was.”) (UNHCR, Submission for the Universal Periodic Review, Spain, Juli 2019).

Verder bevestigt UNHCR uitdrukkelijk dat er onvoldoende opvangplaatsen zijn voor de asielzoekers, waardoor deze op straat terecht komen:

Issue 4: Asylum system: decision making, reception conditions and integration : Despite the efforts undertaken by the Spanish authorities to scale up the resources of the Office for Asylum and the number of reception places from less than 500 to now 8'251 within the last two years, the available capacity is insufficient to adequately address the current increase in the number of asylum applications which unduly prolongs the duration of the refugee status determination process, while also impacting on the quality of its decisionmaking.” (Vrije vertaling: “Probleem 4: asielsysteem, beslissing, opvang en integratie: Ondanks de inspanningen van de Spaanse overheid om de middelen van het Bureau voor Asiel te verhogen en het aantal opvangplaatsen te vermeerderen van minder dan 500 naar 8251 in de laatste twee jaar, is de beschikbare capaciteit ontoereikend om een antwoord te bieden aan de huidige toename van asielaanvragen, die op hun beurt leiden tot een onredelijke verlenging van de behandelingstermijn van de asielprocedure en de kwaliteit van de beslissingen.”).

Bovendien zijn de voorwaarden voor opvang in Spanje manifest ontoereikend: De gemiddelde duur van de asielprocedure bedroeg in 2018 16 maanden in eerste aanleg, met dien verstande dat deze duur in 2019 wellicht nog zal toenemen:

Zie 2019 | ECRE – European Council on Refugees and Exiles (Author), Asylkoordination Österreich and Diakonie; Vluchtelingenwerk Vlaanderen; BHC - Bulgarian Helsinki Committee et al., Housing out of reach? The reception of refugees and asylum seekers in Europe :

"The length of asylum procedures has an impact on the prolonged duration of applicants' stay in state-provided accommodation and thereby on the availability of places for new arrivals. Whereas EU law foresees as a general rule that asylum applications should be processed at first instance within 6 months,²⁰ many countries do not respect this time limit in practice. First instance decisions take on average 16 months in Spain, ... (p 10). » Vrije vertaling: "De duur van de asielprocedure heeft een impact op de toegang tot de staatsopvang en bijgevolg ook op het aantal beschikbare plaatsen voor nieuwkomers. Terwijl de Europese wetgeving voorziet dat de asielprocedure maximum 6 maanden in eerste aanleg mag bedragen, wordt dit niet nageleefd door veel landen. In Spanje is de gemiddelde duur voor een asielprocedure in eerste aanleg 16 maanden..."

Daarbovenop komt nog de duur van de beroepsprocedure:

Zie AIDA, "Country Report Spain 2018", p 29, 30

"Nonetheless, it should be kept in mind that there is no deadline for the Court to decide, and that the average time for ruling is from 1 to 2 years. During this period, if the applicant has expired its maximum duration within the asylum reception system (18 months), the person will have no reception conditions."

Vrije vertaling : *"Maar men mag niet vergeten dat er geen bindende termijn is voor het Hof om een beslissing uit te vaardigen en dat de gemiddelde duur 1 tot 2 jaar bedraagt. Gedurende deze periode heeft de asielzoeker geen recht op opvang meer, indien hij de maximale duur van 18 maanden heeft overschreden."*

Echter de materiële en financiële hulp is beperkt in de tijd (max. 18 maanden):

Zie ECRE AIDA Country Report Spain, update 2017 :

"The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support. (Vrije vertaling : « De opvang is onafhankelijk van de duur van de procedure en de financiële bijstand is beperkt tot 18 maanden. »)

Bovendien vermindert de materiële en financiële bijstand geleidelijk en zijn ze niet meer adequaat vanaf de 7e maand (de gemiddelde duur van een asielprocedure bedraagt meer dan 7 maanden, zie AIDA p. 12).

Zie AIDA, "Country report Spain 2018", p 56;

"During the second phase of reception, asylum seekers are not provided with accommodation anymore; they live in private apartments and housing. They receive no pocket money, although expenses for the rent are covered by the asylum system. During the last phase, asylum applicants receive additional financial support for certain expenses (ayudas puntuales) such as health, education, training, birth. [...] However, during the subsequent phases of reception, as remarked in the section on Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions, conditions and financial support are not meant to be adequate, as they are conceived as extra assistance for supporting refugees' gradual integration in the host society. Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment." Vrije vertaling : "Gedurende de tweede fase van de opvang, worden de asielzoekers niet langer voorzien van accommodatie. Zij leven in private appartementen en huizen. Zij krijgen geen zakgeld, hoewel de huur wordt betaald door het opvangsysteem. Gedurende de laatste fase krijgen asielzoekers financiële bijstand voor bepaalde uitgaven zoals gezondheid, opleiding en geboorte [...] Maar gedurende deze fasen is de financiële bijstand niet toereikend, maar worden zij beschouwd als extra hulp in het integratieproces van de asielzoeker in de maatschappij. Er zijn echter veel obstakels voor asielzoekers na de eerste fase, aangezien het onmogelijk is om zelfredzaam en autonoom te zijn op een periode van 6 maanden, zeker voor asielzoekers die moeite hebben om Spaans te leren en te schrijven en bijgevolg moeilijk toegang krijgen tot de arbeidsmarkt."

Zo ook CEAR, Report on Refugees in Spain and Europe 2018, p.

« El contexto socioeconómico general y las características del procedimiento de asilo tampoco ayudan, ni mucho menos, a lograr este objetivo. El encarecimiento de las viviendas en alquiler y las exigencias para la firma del contrato, las dificultades para acceder a un puesto de trabajo en condiciones dignas, la incertidumbre que acompaña la prolongada y sinuosa instrucción de la solicitud en un país que en 2017 denegó la protección internacional a dos de cada tres personas o los obstáculos para acceder a las ayudas sociales de ámbito autonómico tras finalizar el periodo de estancia en el SAI definen un horizonte muy complejo para la inclusión en España. » Vrije vertaling :

«Dit doel kan niet worden bereikt omwille van de algemene economische situatie en de asielprocedure. De stijging van de huurprijzen, de vereiste om een huurcontract te tekenen, de moeite om een werk te vinden en de onzekerheid verbonden aan de asielprocedure in een land dat internationale bescherming weigert aan 2 op de 3 asielzoekers hebben tot gevolg dat het ontzettend moeilijk is om zich te integreren na de eerste fase»)

Zie AIDA, "Country Report Spain 2018", p 63;

"However, asylum seekers face many obstacles to accessing the Spanish labour market in practice. Most of them do not speak Spanish at the time they receive the red card. In addition to that, the recognition of their qualifications is a long, complicated and often expensive procedure. Last but not least, they face discrimination due to their nationality or religion." Vrije vertaling : "Niettemin moeten asielzoeker talloze obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot de Spaanse arbeidsmarkt. Het merendeel van hen spreekt geen Spaans op het ogenblik waarop zijn hun werkkaart ontvangen. Bovendien duurt het zeer lang vooraleer hun buitenlands diploma wordt erkend en is dit vaak duur. Tenslotte worden zij gediscrimineerd omwille van hun nationaliteit of religie."

Aldus is er een reëel risico dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Spanje zal terecht komen in een situatie van extreme behoeftigheid, onafhankelijk van zijn wil.

Toegang en kwaliteit van de asielprocedure:

In haar arrest van 21/11/2019 in de zaak Ilias en Ahmed tegen Hongarije heeft het EHRM geoordeeld dat de overdragende lidstaat moet onderzoeken of de asielzoeker in de bevoegde lidstaat al dan niet toegang zal krijgen tot een adequate asielprocedure die in overeenstemming is met de Europese standaarden. De overdragende lidstaat mag niet gewoon veronderstellen dat dit het geval zijn maar moet aan de hand van officiële rapporten nagaan of de asielprocedure toereikend is in de bevoegde lidstaat:

131. Si, dans le deuxième cas, les autorités à l'origine de la mesure d'expulsion examinent la demande d'asile au fond et, partant, apprécient les risques que le demandeur d'asile dit courir dans son pays d'origine, dans le premier cas, elles doivent principalement chercher à déterminer si l'intéressé aura ou non accès à une procédure d'asile adéquate dans le pays tiers de destination. En effet, l'État à l'origine de la mesure d'expulsion part du principe que ce sera au pays tiers de destination qu'incombera la tâche d'examiner au fond la demande d'asile si pareille demande lui est présentée. Outre cette question centrale, lorsque le demandeur d'asile allègue être exposé à un risque de subir des traitements contraires à l'article 3, l'État à l'origine de la mesure d'expulsion doit également apprécier ce risque dès lors qu'il concerne, par exemple, les conditions de détention ou de vie de l'intéressé dans le pays tiers de destination.

133. Ainsi que la Cour l'a dit dans l'arrêt qu'elle a rendu dans l'affaire Mohammadi (précitée, § 60), qui concernait l'expulsion d'un demandeur d'asile depuis un État membre de l'Union européenne vers un autre et l'application du règlement Dublin II, l'État à l'origine de la mesure d'éloignement doit s'assurer que la procédure d'asile du pays intermédiaire offre des garanties suffisantes pour éviter que le demandeur d'asile concerné ne soit expulsé directement ou indirectement vers son pays d'origine sans une évaluation appropriée, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques auxquels il serait exposé (voir aussi M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 358, Sharifi, précité, § 30, T.I. c. Royaume-Uni (déc.), no 43844/98, CEDH 2000 III, et K.R.S. c. Royaume-Uni (déc.), no 32733/08, 2 décembre 2008).

137. Cela étant, il importe de ne pas perdre de vue que lorsqu'un État contractant ordonne l'expulsion d'un demandeur d'asile vers un pays tiers sans examiner sa demande au fond, il est impossible de savoir si l'intéressé risque de subir des traitements contraires à l'article 3 dans son pays d'origine ou s'il s'agit simplement d'un migrant économique. C'est uniquement à l'issue d'une procédure judiciaire donnant lieu à une décision que les autorités peuvent formuler à cet égard un constat sur lequel elles peuvent s'appuyer. En l'absence de pareil constat, l'expulsion vers un pays tiers doit être précédée d'un examen approfondi de la question de savoir si la procédure d'asile du pays tiers de destination offre des garanties suffisantes pour éviter que le demandeur d'asile ne soit expulsé directement ou indirectement vers son pays d'origine sans une évaluation appropriée des risques auxquels pareille mesure l'exposerait sous l'angle de l'article 3 de la Convention. Contrairement à ce que soutient le gouvernement défendeur, le fait de constater a posteriori, dans le cadre d'une procédure interne ou internationale, que l'intéressé ne courait pas de risques dans son pays d'origine, ne peut servir à exonérer rétrospectivement l'État de l'obligation procédurale décrite ci-dessus. S'il en allait autrement, des demandeurs d'asile exposés à un péril mortel dans leur pays d'origine pourraient être expulsés sommairement, en toute légalité, vers des pays tiers « non sûrs ». Concrètement, l'interdiction des mauvais traitements se verrait ainsi vidée de son sens dans les cas d'expulsion de demandeurs d'asile.

141. En particulier, s'il incombe à la personne qui sollicite l'asile d'invoquer, justificatifs à l'appui, les éléments de sa situation personnelle, dont les autorités internes ne peuvent avoir connaissance, les autorités doivent quant à elles procéder d'office, sur la base des conditions du moment, à une appréciation, notamment, de l'accessibilité et du fonctionnement du système d'asile du pays de destination ainsi que des garanties qu'il offre dans la pratique. Les autorités internes doivent se livrer à cet exercice en s'appuyant principalement sur les faits connus d'elles au moment de l'expulsion, mais elles ont également l'obligation de rechercher à cet effet toutes les informations pertinentes généralement disponibles (Sharifi, précité, §§ 31 et 32). Elles sont en principe réputées avoir connaissance des défaillances générales abondamment décrites dans des rapports fiables émanant notamment du HCR, du Conseil de l'Europe et des organes de l'Union européenne (M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, §§ 346-350 ; voir également, mutatis mutandis, F.G. c. Suède, précité, §§ 125-127). L'État à l'origine de la mesure d'expulsion ne peut pas simplement présumer que le demandeur d'asile, une fois dans le pays tiers de destination, sera traité conformément aux standards conventionnels. Il doit au contraire s'enquérir de la manière dont les autorités de ce pays appliquent en pratique la législation en matière d'asile (M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 359).

161. Il importe également de noter que le risque de refoulement arbitraire de Serbie vers d'autres pays aurait pu être atténué dans le cas particulier des requérants si leur retour avait été organisé de manière ordonnée par les autorités hongroises ou s'il avait fait l'objet de négociations entre les autorités serbes et les autorités hongroises. Or, les requérants n'ont pas été renvoyés en Serbie sur le fondement d'un accord avec les autorités serbes : ils ont été forcés à traverser la frontière pour retourner en Serbie, sans qu'aucun effort n'eût été fait pour obtenir des garanties (voir le paragraphe 40 ci-dessus, ainsi que le critère « d » des lignes directrices, citées au paragraphe 63 ci-dessus, adoptées par le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe en 2009). Cette façon de procéder a eu pour effet d'accroître le risque pour les requérants de se voir refuser l'accès à la procédure d'asile en Serbie et, partant, le risque de refoulement arbitraire de Serbie vers la Macédoine du Nord puis vers la Grèce (voir, par exemple, Tarakhel, précité, §§ 120 à 122, où, dans les circonstances de la cause, la Cour a jugé déterminante pour la violation potentielle de l'article 3 la question de l'obtention par les autorités suisses de garanties de la part des autorités italiennes).

In casu bevestigt UNHCR echter dat de hoge influx van asielzoekers in Spanje tot gevolg heeft dat de asielprocedure zelf niet meer tijdig toegankelijk is noch kwalitatief is:

Verder bevestigt UNHCR uitdrukkelijk dat er onvoldoende opvangplaatsen zijn voor de asielzoekers, waardoor deze op straat terecht komen:

Issue 4: Asylum system: decision making, reception conditions and integration : Despite the efforts undertaken by the Spanish authorities to scale up the resources of the Office for Asylum and the number of reception places from less than 500 to now 8'251 within the last two years, the available capacity is insufficient to adequately address the current increase in the number of asylum applications which unduly prolongs the duration of the refugee status determination process, while also impacting on the quality of its decisionmaking. Furthermore, the resource limitations have serious negative repercussions with regard to reception services and integration perspectives for those who are recognized in or resettled to Spain. For instance, the challenges to access the asylum procedure directly impacts on the access to the reception system and to other rights, such as the right to work or to family reunification, causing unnecessary additional hardship to persons under UNHCR's mandate. The aforementioned situation usually leads to important levels of onward movements to other European countries. (Vrije vertaling: "Probleem 4: asielsysteem, beslissing, opvang en integratie: Ondanks de inspanningen van de Spaanse overheid om de middelen van het Bureau voor Asiel te verhogen en het aantal opvangplaatsen te vermeerderen van minder dan 500 naar 8251 in de laatste twee jaar, is de beschikbare capaciteit ontoereikend om een antwoord te bieden aan de huidige toename van asielaanvragen, die op hun beurt leiden tot een onredelijke verlenging van de behandelingstermijn van de asielprocedure en de kwaliteit van de beslissingen. Bovendien heeft het gegeven dat de middelen beperkt zijn een negatieve impact op de opvangdiensten en de integratieperspectieven voor zij die internationale bescherming krijgen in Spanje. Zo hebben de problemen om direct toegang te krijgen tot de asielprocedure ook problemen om direct toegang te krijgen tot opvang en de daarmee verbonden rechten zoals het recht op werk of gezinshereniging, waardoor mensen onnodig lijden. Deze situatie leidt ertoe dat mensen Spanje verlaten om door te reizen naar andere Europese landen.)

Recommendations: UNHCR recommends that the Government of Spain: (a) Ensures adequate and timely access to asylum procedures avoiding long waiting periods, inter alia by ensuring adequate material and human resources and continued capacity-building on refugee issues; (b) Establishes a quality assurance processes and adopt measures to ensure adequate quality of refugee status determination procedures, with the support UNHCR; (c) Adapts the current reception and integration system for asylum-seekers and beneficiaries of international protection, in order to meet the increasing

demand, address specific needs of those in need of protection in line with international and EU law, including by developing a national integration plan, involving regional and local administrations along with civil society and private sector actors, establishing an evaluation mechanism, and ensuring the voices of refugee women, men, and youth are heard; (d) Ensures adequate funding to expand reception places according to real needs; (e) Elaborates an integration strategy which includes the piloting of integration projects, improve integration perspectives and limit onward movements; and (f) Ensures that the decentralization process of the reception system does not result in the deterioration of reception conditions of asylum-seekers and refugees and that regional authorities comply with EU and international law, while ensuring the system includes a fair distribution process and new reception and integration mechanisms. (Vrije vertaling: "UNHCR beveelt aan de Spaanse overheid aan om (a) een toereikende en tijdige toegang tot de asielpprocedure te garanderen zonder onnodige wachttijden, door te voorzien in adequate materiële en menselijke middelen en constant te investeren in de capaciteit. (b) maatregelen te nemen om de kwaliteit van de procedure te verbeteren en te controleren met de steun van UNHCR; (c) wijzigingen aan te brengen aan het huidige opvang- en integratiesysteem voor asielpzoekers en personen, die genieten van internationale bescherming, gelet op de groeiende vraag en rekening te houden met de personen met bijzondere noden zoals voorzien in het Europese recht, met inbegrip van het uitvaardigen van een nationaal integratieplan...; (d) voldoende financiering te voorzien voor de uitbreiding van het aantal opvangplaatsen in functie van de werkelijke noden; (e) een integratieplan te maken waardoor er meer kansen op integratie zijn en minder mensen moeten doorreizen en (f) ervoor te zorgen dat de decentralisatie van het opvangsysteem niet leidt tot verslechtering van het opvangsysteem en erover te waken dat de regionale en lokale overheden handelen conform het EU-recht.")

Tenslotte moet het gebrek aan juridische bijstand worden gehekeld. Zonder juridische bijstand kan de asielpzoeker zich niet beschermen indien zijn rechten inzake opvang of ondersteuning worden geschonden:

Zie AIDA, "Country Report Spain 2018", p 29, 30;

"In 2018, shortcomings in access to legal aid have persisted for persons arriving by sea. In order to guarantee asylum seekers' rights, some Bar Associations from the southern cities of Andalucía have created ad hoc teams of lawyers. Nonetheless, assistance has been undermined by obstacles such as the lack of information on asylum to newly arrived persons and the lack of possibility to access a lawyer (see Access to the Territory). The CATE and CAED facilities established for newly arrived persons in 2018 have not resulted in improvements in this regard, although in the CAED operated by CEAR migrants are reported to receive legal assistance." (Vrije vertaling :« In 2018 was er onvoldoende juridische hulp voor de personen die aankwamen vanuit de zee. Om de rechten van de asielpzoekers te garanderen werden in het zuiden van Andaloesië groepen van ad hoc advocaten opgericht. Maar er bleven obstakels zoals het gebrek aan informatie omtrent de asielpprocedure voor de nieuwkomers alsook de onmogelijkheid om toegang te hebben tot een advocaat. De centra CATE en CAED die werden ingericht voor de nieuwkomers in 2018 hebben de situatie niet kunnen verbeteren, hoewel de migranten in de CAED die worden beheerd door CEAR genieten van juridische bijstand.")

Concluderend kan gesteld worden dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de Spaanse asielpprocedure. Spanje slaagt er niet in om een humaan beleid te ontwikkelen in verschillende domeinen. Hierdoor dreigen asielpzoekers bij hun terugkeer, met inbegrip van Dublin terugkeerders geen toegang te hebben tot de levensnoodzakelijke materiële of financiële bijstand, hetgeen strijdig is met art. 3 EVRM.

Procedurevoorgaanden:

Op 16/01/2020 werd aan verzoeker een eerste bijlage 25quater betekend, waartegen verzoeker een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzaak indiende. Voormelde bijlage 25quater bevatte geen enkele motivering omtrent de situatie waarin verzoeker zou belanden bij een overdracht naar Spanje.

Op 21/01/2020 werd aan verzoeker een tweede bijlage 25quater betekend, waartegen verzoeker het tweede verzoekschrift UDN indiende. Per arrest van 24/01/2020 werd het verzoekschrift UDN ontvankelijk en gegrond verklaard.

Op 27/01/2020 werd aan verzoeker een derde bijlage 25quater betekend, waartegen verzoeker het derde verzoekschrift UND indiende. Het betreft het onderhavige verzoekschrift.

In de meest recente bijlage 25quater herneemt de Belgische overheid echter dezelfde motieven als uit de bijlage 25quater van 21/01/2020. Deze werden reeds afgewezen door uw Zetel, en dit als volgt:

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: "Inzake de situatie in Spanje wensen wij te verwijzen naar ene recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information database. Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, (...) Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (...).

Hieruit blijkt dat de verwerende partij verwijst naar het rapport Asylum Information Database, Country Report: Spain – 2018 Update" uitgaande van de European Council on Refugees and Exiles (ECRE), hierna het AIDA-rapport genoemd. De verwerende partij verwijst naar twee paragrafen in dit rapport inzake de situatie van Dublinterugkeerders waaruit blijkt dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt en deze geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hieruit blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of verweerder in Spanje toegang zal hebben tot de asielpprocedure.

De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat, zoals verzoeker in het middel aangeeft, er in ditzelfde rapport ook kritische bedenkingen worden gemaakt inzake de opvang van verzoekers om internationale bescherming, waartoe verzoeker als Dublinterugkeerder ook zal behoren. Verzoeker wijst erop dat het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming uit verschillende fases bestaat en dat naargelang de fase, de omstandigheden wijzigen. De bestreden beslissing rept hierover evenwel met geen woord, zodat de vraag rijst of de verwerende partij deze kritische bedenkingen in overweging heeft genomen.

Verzoeker verwijst ook naar pagina 34 van het Aida rapport, waarin verwezen wordt naar een uitspraak van het Spaanse hooggerechtshof in Madrid dat er toe leidde dat het Ministerie van Arbeid Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 opdroeg om personen, die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang, maar deze richtlijnen waren nog niet gepubliceerd. De bestreden beslissing vermeldt hierover ook niets, zodat het opnieuw niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de kritische bemerkingen die worden gemaakt in het rapport dat ze zelf gebruikt.

Daargelaten de vraag of deze kritische bedenkingen volstaan om aan te tonen dat verzoeker in casu problemen zou ondervinden bij het verkrijgen van opvang in de mat dat dit een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVMR, getuigt dit van een onzorgvuldig onderzoek door de verwerende partij. De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen volledig en zorgvuldig onderzoek gedaan van de situatie van verzoeker die als Dublinterugkeerder aan Spanje wordt overgedragen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van art. 3EVRM wordt prima facie aangetoond."

De Belgische overheid voegt geen nieuwe motieven toe, die afbreuk kunnen doen aan voormeld arrest. De Belgische overheid heeft nog steeds geen rekening gehouden met de kritische bemerkingen in het AIDA-rapport noch met de kritische opmerkingen van UNHCR.

(a) De Belgische overheid bevestigt enkel dat het opvangsysteem bestaat uit drie fasen, zonder evenwel in te gaan op het in het AIDA-rapport uiteengezette kritiek dat opvang beperkt is in tijd en gedurende de laatste fase ontoereikend is.

(b) Volgens de Belgische overheid zou uit het AIDA-rapport de toegenomen instroom van immigranten niet leiden tot een capaciteitsprobleem, zonder evenwel in te gaan op het door haar intussen gekende rapport van UNHCR, waaruit blijkt dat het AIDA-rapport niet langer actueel is en dat er effectief een capaciteitsprobleem is.

(c) Volgens de Belgische overheid zou uit pagina 34 van het AIDA-rapport blijken dat de Spaanse overheid een instructie hebben uitgevaardigd waaruit zou moeten blijken dat Dublinterugkeerders toegang zouden hebben tot opvang, zonder echter het bewijs te leveren dat voormelde instructie effectief zou zijn gepubliceerd en/of nageleefd.

(d) Volgens de Belgische overheid zou een procedure in voege zijn om gepaste opvang te verschaffen aan kwetsbare personen, waarbij zij één passage uit het AIDA-rapport citeert, zonder

evenwel in te gaan op de overige, kritische opmerkingen in voormeld AIDA-rapport waaruit blijkt dat Dublin – terugkeerders geen toegang tot opvang hebben.

Tenslotte is het gegeven dat de Belgische overheid maar liefst 3 beslissingen 25quater heeft uitgevaardigd zonder rekening te houden met de kritische punten die door uw Zetel werden aangehaald, een belangrijke indicatie dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Zie naar analogie Hof van Justitie stelde in CK, HF, AS tegen Slovenië, 16/02/2017, C 578/16, randnummer 76:

“Het staat dus aan die autoriteiten om iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen..”

2.3.3. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 69 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet hoe deze wetsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De voorgehouden schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert, met name artikel 3 van het EVRM en artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen (d.i. het wederzijds vertrouwensbeginsel), niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn

voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Het EHRM heeft verder gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het Unierechtelijke positieve recht en dat bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden beschouwd als een kwetsbare groep die bijzondere bescherming behoeft. Deze vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van verzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat er concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zullen worden opgevangen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 119).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Het Hof van Justitie heeft ook geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening mogen de lidstaten dan ook geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat.

Tevens heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Een overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening wordt bijgevolg slechts verhinderd indien, ofwel ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ofwel de elementen specifiek voor het profiel van een verzoeker van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat deze verzoeker na overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat aldaar een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Bij het treffen van een overdrachtsbesluit, zoals in casu, dienen dan ook de algemene situatie in Spanje voor Dublin-terugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te worden genomen alsook de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de situatie voor Dublin-terugkeerders in Spanje heeft onderzocht aan de hand van een actuele en betrouwbare bron, met name het zogenaamde AIDA rapport, laatste update van 20 maart 2019, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt.

Over de algemene opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje motiveert de verwerende partij als volgt:

“Spanje kende in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra (“Centros de Acogida Temporal de Extranjeros”, CATE) en de centra voor noodopvang (“Centros de Acogida de Emergencia y Derivación”, CAED). Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.”

Verzoeker verwijst naar het document van UNHCR “Submission for the Universal Periodic Review, Spain” van juli 2019 en stelt dat UNHCR daarin bevestigt dat er in Spanje een enorme influx is van asielzoekers, dat er onvoldoende opvangplaatsen zijn en dat asielzoekers daardoor op straat terecht komen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat de verwerende partij, net zoals UNHCR, wel degelijk rekening houdt met de toegenomen instroom. De verwerende partij wijst erop dat bijkomende opvangstructuren in het leven werden geroepen en dat volgens het AIDA rapport door deze uitbreiding van opvangcapaciteit de levensomstandigheden in de opvangstructuren niet zijn verslechterd. Het UNHCR document vermeldt enkel dat de toegenomen instroom negatieve gevolgen heeft voor de opvangvoorzieningen maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen als ontoereikend of sub-standaard moeten worden beoordeeld.

Dit neemt niet weg dat volgens het AIDA rapport de toename van asielzoekers voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang (*“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception”*). Evenwel kan uit deze kritische bemerking niet worden afgeleid dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate onder druk staan dat ze structurele tekortkomingen vertonen voor wat betreft de toegang tot deze opvangvoorzieningen. Evenmin kan dit uit het UNHCR document worden afgeleid dat verzoeker citeert. Verzoeker toont hiermee geenszins aan de Spaanse overheid niet binnen korte tijd een opvangplaats voor hem kan voorzien.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat uit het AIDA rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders na hun overdracht geen toegang meer hebben tot opvang en dienvolgens op straat moeten leven. Immers motiveert de verwerende partij op basis van het AIDA rapport specifiek voor Dublin-terugkeerders: *“Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 34).”* Hieruit blijkt dat telkens bij aankomst van een Dublin-terugkeerder een overleg plaats heeft tussen de bevoegde instanties om opvang te voorzien. Verzoekers bewering dat bij aankomst in Spanje er niemand is om Dublin-terugkeerders op te vangen, wordt niet gestaafd. Bovendien spreekt verzoeker zich tegen door tevens aan te halen dat de lokale afdeling van het Rode Kruis Dublin-terugkeerders leidt naar de opvangvoorzieningen. Dat Dublin-terugkeerders zich op eigen kracht daarnaartoe moeten begeven en dat deze opvangvoorzieningen meerdere uren te voet verwijderd liggen, kan bezwaarlijk als een onmenselijke of vernederende behandeling worden beschouwd. Dat slachtoffers van menshandel die naar Spanje terugkeren als Dublin-terugkeerders soms problemen ondervinden, wordt niet betwist, maar is in casu geen dienstige bevinding aangezien verzoeker nergens stelt dat hij een slachtoffer is van mensenhandel, laat staan dat hij dit aantoonst.

De verwerende partij houdt ook rekening met de bevinding in het AIDA rapport dat in 2018 door de media melding werd gemaakt van Dublin-terugkeerders die geen toegang meer kregen tot de

opvangvoorzieningen. De verwerende partij motiveert hierbij: *“Het AIDA-rapport verwijst naar de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangstructuren (“For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country”, pagina 34, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spaincourt-orders-access-reception-dublin-returnees>).*”

Gelet op de uitgevaardigde richtlijn om verzoekers van internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een ander land, toont verzoeker niet aan dat hij, als Dublin-terugkeerder, ipso facto van opvang verstoken zal blijven. Door enkel te citeren uit het rapport waarmee de verwerende partij eveneens heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, toont verzoeker geenszins het tegendeel aan. Uit het AIDA rapport blijkt immers dat Spanje in 2018 een 671-tal Dublin-terugkeerders ontving waarvan een 20-tal ten onrechte werden uitgesloten van opvang en waarbij zes families na een Dublin-overdracht vanuit Duitsland terecht kwamen in een noodopvang voor daklozen. Een systematische praktijk waarbij aan Dublin-terugkeerders elke opvang wordt ontzegd, blijkt hier niet uit. Evenmin slaagt verzoeker hierin met verwijzing naar 's Raad arrest nr. 229 616 van 29 november 2019. Dit betreft slechts één enkel geval waarmee verzoeker niet aantoonde dat hij per definitie als Dublin-terugkeerder geen toegang tot opvang zal hebben en op straat zal terecht komen. Het AIDA rapport maakt overigens voor het jaar 2019 geen melding meer van gevallen waar Dublin-terugkeerders werden uitgesloten van de opvang.

De bemerking in het AIDA-rapport op pagina 34 dat de uitgevaardigde richtlijn nog niet zou zijn gepubliceerd, wordt overigens later in het rapport op pagina 57 tegengesproken. Het rapport bevat in voetnoot 190 een verwijzing naar een internetlink waaruit blijkt dat de betrokken richtlijn van het Spaanse ministerie van arbeid, migratie en sociale zekerheid wel degelijk werd gepubliceerd en consulteerbaar is (zie “Ministry of Labour, Migration and Social Security, Instrucción DGI/AH 2018/12/19 por la que se modifica el manual de gestión del sistema de acogida para solicitantes y beneficiarios de protección internacional en lo relativo al reingreso en el sistema de acogida de personas devueltas a España en aplicación del Reglamento Dublin, 20 December 2018, available in Spanish at: <https://bit.ly/2GA9QGy>).

Verzoeker betoogt nog dat de voorwaarden voor opvang in Spanje manifest ontoereikend zijn, dat de gemiddelde duur van de asielprocedure 16 maanden bedraagt in eerste aanleg, dat de duur van de asielprocedure een impact heeft op de toegang tot staatsopvang, dat de gemiddelde duur voor de beroepsprocedure 1 tot 2 jaar bedraagt, dat gedurende deze periode de asielzoeker geen recht op opvang meer heeft, indien de maximale duur van 18 maanden werd overschreden, dat de materiële en financiële hulp beperkt is in de tijd en dat bovendien de materiële en financiële bijstand geleidelijk vermindert en niet meer adequaat is vanaf de zevende maand.

Verzoeker beroept zich enkel op een zeer algemene toestand, die alle asielzoekers in Spanje (kan) treffen, met name het gegeven dat het opvangsysteem in Spanje voorziet in opvang en financiële ondersteuning voor maximaal 18 maanden (24 maanden voor kwetsbare asielzoekers) en dit onafhankelijk van de duur van de asielprocedure. In de door de verzoeker geciteerde, algemene rapporten, wordt echter enkel gesproken over het wettelijke en theoretische kader inzake het Spaanse opvangsysteem voor asielzoekers. Zo wordt op pagina 53 van het AIDA-rapport (update 2018) waaruit de verzoeker citeert in zijn verzoekschrift gesteld: *“Material reception conditions under national legislation on asylum are the same for every asylum seeker, no matter the profile or the type of asylum procedure applicants are subject to. The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support. This can reach a maximum of 24 months for vulnerable cases (see section on Special Reception Needs).”* (vertaald: De materiële opvangvoorzieningen onder nationaal recht zijn dezelfde voor elke asielzoeker, ongeacht het profile of type van asielprocedure. Het opvangsysteem is onafhankelijk van de duur van de asielprocedure, nu het voorziet in een rigide 18 maanden bijstand en financiële steun. Voor kwetsbare gevallen kan dit tot een maximum van 24 maanden worden gebracht.)

Hiermee wordt echter niet aangetoond dat er in Spanje een daadwerkelijke praktijk bestaat dat asielzoekers na achttien maanden elke mogelijkheid tot ondersteuning, desgevallend door een NGO of op lokaal niveau, verliezen en dat zij geheel aan hun lot worden overgelaten. Met de voormelde loutere citaten maakt de verzoeker dan ook niet concreet aannemelijk dat hij als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, in de praktijk een reëel risico loopt om ongeacht de stand van zijn asielprocedure na achttien of vierentwintig maanden zonder enige opvang of ondersteuning te vallen. Bovendien wordt

in de door de verzoeker geciteerde rapporten bevestigd dat de door de staat georganiseerde opvang en financiële ondersteuning in elk geval gedurende 18 maanden zijn gegarandeerd. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht motiveert, blijkt uit het AIDA-rapport dat het Spaanse opvangsysteem voor asielzoekers drie fasen kent:

“Gedurende de eerste 6 maanden van hun verblijf in Spanje, worden verzoekers in opvangcentra of appartementen ondergebracht (AIDA 2018, p. 61) Bij de toewijzing van een opvangplaats wordt er rekening gehouden met de situatie van elke verzoeker, waardoor alleenstaande vrouwen normaal samen in een appartement worden geplaatst.

(...)

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54).”

De Raad stelt vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat, Spanje, gedurende minstens 18 maanden recht zal hebben op opvang en/of financiële ondersteuning. De kwaliteit van deze opvangvoorzieningen of ondersteuning wordt evenmin ter discussie gesteld, behalve voor wat betreft kwetsbare profielen, hetgeen echter niet van toepassing is voor verzoeker, zoals hierna zal blijken. De verwerende partij merkt in de bestreden beslissing terecht op dat het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Aan Dublin-terugkeerders, zoals de verzoeker, wordt overigens op prioritaire wijze een afspraak gegeven voor de registratie van het verzoek om internationale bescherming (AIDA-rapport, p. 34) zodat kan worden aangenomen dat zij ook sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht kunnen. Verzoeker maakt met zijn louter algemeen en hypothetisch betoog niet concreet aannemelijk dat er een zeer grote kans is dat zijn asielprocedure langer zal duren dan 18 maanden.

Zoals hoger reeds aangegeven en zoals blijkt uit het AIDA-rapport (p. 49), wordt in de eerste fase de nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase, de ‘integratiefase’ krijgen asielzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten om hun ‘normale’ leven te beginnen. De derde fase, de ‘autonome fase’, is erop gericht dat de asielzoeker financiële onafhankelijkheid bereikt. In deze fase wordt nog de nodige bijstand en ondersteuning verstrekt.

Verzoeker toont niet aan dat hij, onder meer door middel van de ondersteuning van de Spaanse overheden in de hoger genoemde drie fasen van het opvangsysteem en als gezonde jongeman, niet in de mogelijkheid zal zijn om via arbeid te voorzien in zijn basisbehoeften. Verzoeker zal vanaf de zevende maand na zijn verzoek om internationale bescherming in elk geval recht hebben op toegang tot de arbeidsmarkt (AIDA-rapport, p. 62). In het AIDA rapport kan niet worden gelezen dat een verzoeker om internationale bescherming autonoom moet zijn na 6 maanden en dat dit onmogelijk is. Uit het AIDA-rapport (p. 49) blijkt duidelijk dat pas de derde fase erop gericht is dat de betrokkene financiële onafhankelijkheid bereikt, en dat de eerste fase precies dient om vaardigheden te verwerven die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. Deze integratie begint de volgende zes maanden. Het rapport geeft inderdaad aan dat het niveau van autonomie dat een asielzoeker wordt verwacht te bereiken tijdens de eerste zes maanden (de eerste fase) moeilijk bereikbaar is, en bijna onmogelijk is voor wie moeilijkheden heeft om Spaans te leren en te spreken, en dus met grotere hindernissen wordt geconfronteerd om toegang tot de arbeidsmarkt te krijgen. Verzoeker zet echter geenszins concreet uiteen dat hij in zulke situatie zou terechtkomen. Zelfs als wordt aangenomen dat hij (op dit moment) geen Spaans spreekt, mag niet uit het oog worden verloren dat hij in de opvangcentra taallessen zal krijgen (AIDA-rapport, p. 57).

Verzoeker toont ook niet concreet aan dat hij in de praktijk in Spanje geheel aan zijn lot zal worden overgelaten indien hij na achttien of vierentwintig maanden nog steeds geen definitieve beslissing heeft gekregen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Tot slot moet tevens worden meegegeven dat de verzoeker in Spanje de rechtsmiddelen kan aanwenden die ter zijn beschikking staan om, indien nodig ook na de periode van 18 maanden of 24 maanden, opvang of ondersteuning af te dwingen.

De enkele en loutere mogelijkheid dat de asielprocedure van een asielzoeker nog niet is afgelopen op het moment dat deze (na 18 of 24 maanden) het recht op opvang en financiële ondersteuning zou

kunnen verliezen, is dan ook niet van die aard dat kan worden besloten dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoeker er als Dublin-terugkeerder een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Voorts heeft de verwerende partij op basis van het AIDA rapport nader onderzocht hoe er in Spanje aan de specifieke noden van kwetsbare verzoekers om internationale bescherming wordt beantwoord en hoe gezondheidszorg wordt gegarandeerd. Verzoeker maakt echter geen gewag van een kwetsbaar profiel of gezondheidsproblemen, laat staan dat hij specifieke noden aantoont. Bijgevolg is zijn kritiek met betrekking tot de passages over de opvang van kwetsbare personen in Spanje niet dienstig aangezien hij zich niet in zulke situatie bevindt.

Met betrekking tot de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Spanje wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *“Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”).”*

Met de verwijzing in het AIDA rapport dat er in 2018 onvoldoende juridische bijstand was voor personen die aankwamen vanuit de zee, weerlegt verzoeker geenszins de hierboven vermelde vaststelling dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Immers wijst verzoeker naar passages en informatie uit het AIDA rapport die betrekking hebben op het gebrek aan juridische bijstand voor personen die aankwamen vanuit de zee en niet op de in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje overgedragen personen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten naar voor brengt die kunnen aantonen dat hij bij overdracht aan Spanje geen toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming. Hij brengt evenmin concrete gegevens aan die staven dat deze procedure niet adequaat zal zijn of geen voldoende waarborgen zal bieden.

2.3.5. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verwerende partij wel degelijk, aan de hand van een relevant en recent rapport, ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Spanje zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of de asielprocedure.

Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker brengt geen elementen naar voor die alsnog aannemelijk maken dat hij bij een overdracht naar Spanje dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen omdat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of omdat hij aldaar geen adequate opvang zal kunnen verkrijgen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat deze op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoeker bij overdracht naar Spanje zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt niet.

Het middel is ongegrond en kan bijgevolg niet als een ernstig middel beschouwd worden.

2.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Bijgevolg wordt niet voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES